

ШКОЛСКИ ЛИСТЪ.

Одъ овога листа излазе свакога месеца по четири броя. —
Цена му е на год. 4 ф. на по године 2 ф. на четвртъ год. 1 ф. а.вр

БРОЙ 17.

У Новоме Саду, 7. Мая 1861.

ГОД. IV

Света Петдесетница.

(Една лекция за одрастлиу децу).

Као што се великій постъ назива другѣе Света Четиредесетница; тако се време одъ Ускреса до Духова назива Петдесетницомъ. У време четиредесетнице чита се и пое изъ кнѣиге Триода, коя е пуна утѣхе, пуна цѣлбоносногъ мелема за грешнике, кои се каю своихъ грѣхова; у време Петдесетнице т. е. одъ Ускреса па до неделѣ после Духова употребљава се у цркви превесела духовна кнѣига Пентикостаръ или Цвѣтнѣий Триодъ, у коме се славе и хвале найвећа дѣла изъ живота Христа Спасителя и нѣговыхъ апостола'. Воскресеніе, Вознесеніе, и силазакъ светога Духа на Христове апостоле, су три главна празника, о којима се прекрасне стихире изъ Пентикостара (петдесетника) пою.

Неделя после Ускреса зове се Томина неделя, неделя Антипасхе или младѣий Ускресъ. Ове неделѣ праздуемо мы, како се Исусъ Христосъ осмѣий данъ после свога воскресенія јавиo ученицима своима, и показао Томи руке, ноге и ребра своя, да бы и онъ повѣровао у славновоскресеніе Христово, али овај се данъ на јутреню велича јоштъ и само Христово изъ мртвыхъ воскресеніе, с' коимъ насъ Онъ одъ вѣчне смрти избави и у свое небесно царство уведе. Одъ овога дана па све до Спасова дна починѣ се и свршуе свако Богослуженіе са тропаромъ „Христосъ воскресе изъ мртвыхъ“ и пою се цѣсме у славу Хри-

ста, кои е изъ мртвыхъ воскреснуо, зато да бы мы непрестано предъ очима имали преблагогъ Спасителя нашегъ, кои се после воскресенія свога за четрдесетъ дана выше пута ученицима являо, њима о царству небесномъ говорио, и предъ њима знамена и чудеса творио.

Треће неделѣ после Ускрса, која се зове неделя светыхъ Мироносица', чини се успомена Јосифу Ари-матейскомъ и Никодиму, кои су Христа частно сахра-нили, и женама Мироносицама, које су прве видиле и проповедале Христово воскресеніе. Евангеліе све не-делѣ описуе како е Исусъ сахранѣнъ и како е вас-креснуо, а у дѣлима апостолскимъ чита се, како су апостоли изабрали седамъ ђаконѣ да надгледаю и по-служую сироте удовице христіянске, којима богати чла-нови прве христіянске общине рану даваху. Примеръ Јосифа, Никодима и мироносица' с' њдне стране; с' дру-ге пакъ стране примеръ првыхъ христіяна побуђуе насъ на любовъ к' ближњему и на радо и свесрдно подпомаганъ сиротинъ Бога ради.

Четврте неделѣ после Ускрса чита се Евангеліе о разслабљѣноме (костобольномъ), кога е Исусъ из-целио у време празника Јудейскогъ у Јерусалиму кодъ овчѣ купѣли, која се звала Јеврейски Витезда (езеро милосрдія). По томе и ова неделя зове се неделя о Разслабљѣноме, и пѣсме духовне успоредъ са просла-вљанѣмъ Христовогъ воскресенія, величаю и ово чудо, које се на овај данъ споминѣ, ако се и вѣсть пре во-скресенія Христовогъ догодило.

У Среду после ове неделѣ изилази половина дана између Ускрса и Духова, данъ тай зове се збогъ тога Преполовленіе празника, и означенъ е особитымъ пра-виломъ црквенимъ, у комъ се споминѣ, како е Исусъ у време едногъ празника Јудейскогъ у цркви Єру-салимској проповедајући рекао: „Кои жедни, нека дође

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

и мени си нека піе. Дивный е Тропарь овога дана кои се чакъ до слѣдуюће Среде с' целымъ остальимъ правиломъ свакій дань пов, и у коме се мы молимо Господу Іисусу, да садъ у половини праздника жедну душу нашу напои водомъ чисте побожности; ербо е Онъ единый источникъ жиѣна нашегъ. Тропарь тай овако гласи:

„Преполовившѣса праздникъ жаждѣщюю душѣ мою благочестіа напои водами: иже всѣмъ Спасе возопилъ еси: жаждай да градеть ко мнѣ и да пьетъ, источникъ жизни нашея Христе Боже слава тебе.“

Пете неделѣ после Ускреса чита се у св. Евангелію како се Іисусъ Христосъ на студенцу Яковльвомъ разговарао са Самарянкомъ, и нъойзи казао, да е Духъ Богъ, и кои се кланя Богу, треба да се духомъ и истиномъ кланя. И ове неделѣ с' пѣсмама воскреснима, и преполовленія, пою се скупа пѣсеме у којима се казуе све оно што се у светомъ Евангелію тай данъ чита. Изъ дѣла апостолскихъ чита се, како су се ученици Христови, пошто Іудеи св. Стефана архиѣкона каменѣмъ побыше, разишли по свету, проповедаюћи науку Христову само Іудеима; како су у Антиохіи почели проповедати и Елинима — Грцима — и како су се ту многи ка Христу обратили. Како су апостоли Варнава и Павао целу годину у Антиохіи народъ учили, и како су у томе месту послѣдователи науке Христове првый путъ прозвани Христіјани. Напоследку чита се и то како су Антиохіски христіјани, изъ међу себе скупили милостинѣ сиромашнымъ христіјанима, кои живяху у Іудеи, и послали такову старшинама обштинскимъ преко апостола Варнаве и Павла. И овај апостолъ треба да умекша срдце оныхъ христіјана, које е Богъ са земальскимъ благомъ обдаріо, те да даю милостинѣ сиромасима, а особито да

www.подижу и подпомажу цркве, болнице, школе и друга обштеполезна заведенія.

Шеста неделя после Ускрса зове се неделя о Слѣпомъ, с' тога што се о служби на тай данъ чита Евангеліе, како в Іисусъ слѣпцу, кои одъ рођеня ніе нигда видіо, очи отворио и видъ даровао, и света црква желећи намъ предъ очи ставити, како греси помрачаваю душу нашу веѣма, него што слепоба тѣло помрачава, позива насъ да топлимъ камянѣмъ припаднемо ка Христу, кои в светлость оныхъ што се у тами налазе. Ова мысао особито се живо изражава у кондаку, у коме свакій одъ насъ сеѣаюћи се свое душевне слепобе свако вапіе:

„Душевними очима ослѣплѣнъ, кз тебѣ Христе прихождѣ, якоже ѿ рожденія, поканіемъ зовѣ ти: Ты сѣиши во тмѣ свѣтъ пресвѣтлый.“

Будући да се Воскресеніе Христово по наредби свете наше православне цркве одъ 22 Марта до 25 Априла догађа; то бива да кадъ в найраніе Ускрєъ, онда Благовести падаю на светлу Среду; а кадъ в найкасіе Ускрєъ, онда Бурђевь данъ пада на великій Петакъ. Благовести се свагда мораю држати у онай данъ кадъ есу, т. е. 25-огъ Марта, и тако се догодити може, да погдѣкадъ на великій Петакъ, на велику Суботу и на самъ Ускрєъ Благовести буду, и заедно е' тима светковинама држесе. Напротивъ Бурђевь данъ ако се догоди на великій Петакъ ил' Суботу, или првый данъ Ускрса, у сва три случая држи се другій данъ Ускрса.

У одну неделю између Ускрса и Спасова дна а на нѣки мести на Бурђевь ил' на Марковъ данъ носи се литія на жита.*) На овой литіи пов се найпре „Воскресеніе твое Христе Спасе,“ а пошто се свештеникъ на едной нѣиви с' народомъ помоли да Богъ благо-

*) Литія естъ речъ Гръка и значи молбанъ, молба, молитва.

слови жита, и да намъ даде родну годину, онда се при повратку пое Ускршній канонъ. Заиста е лъпо и пріятно видити великій зборъ побожныхъ христіана и христіанкій, како чисто и свечано обучени у наибольшмъ реду ступаю преко цвѣтныхъ ледина' и зеленыхъ ныва и како одъ свегъ сердца и изъ свегъ гласа хвале Бога творца свога кои имъ тѣло равн земальскимъ плодовима, а безсмртну душу пита раномъ небесномъ, светомъ наукомъ еванђелскомъ, кою сынъ Божій с' неба на землю донесе. При повратку са жита' међу виноградима застане литія и ту свештеникъ благослови лозу винову.

Осимъ ове литіе, носисе іоштъ едануць између Ускрса и Спасова дне или на самъ Спасовъ данъ литія крозь место ка крстовима, коѣ община, побожне задруге трговачке и рукодельске, или поедини ревнителѣи православія у славу Божию подигоше, томъ приликомъ кодъ свакога крста чита свештеникъ по едно Еванђеліе воскресно, и моли се Богу да сачува мѣсто то и оне, кои у нѣму живе, одъ напрасне смрти, и одъ сваке беде и неволѣ, и да намъ свима даруе здравлѣ миръ, спокойство, здравъ воздухъ, изобилность земальскихъ плодова, и особито напредованѣ у познаваню и испуњиваню нѣговогъ светогъ закона. И на одной и на другой литіи носи се креть, рипиде, великій и мали баяцы, на којима су иконе Іисусове, матери Божіе и светителя живописане, а свештеници у рукама носе частный креть, Еванђеліе и икону Христовога Воскресенія. — Литіе се зато носе, да се мы опоменемо, да можемо Бога не само у цркви, него и у полю и у гѣри и на свакомъ мѣсту славити, и да се сетимо да мы овде на овоме свету немамо сталнога града ни сталнога пребывалишта, него да е тежня наша за овога живота управлѣна в' небу, коѣ е права отачбина наша, и коѣ ће вѣчно наше место бити, ако се

овде на земљи по божіој вољи владали и одъ грѣха као одъ живе ватре и одъ највећегъ зла брижљиво чували будемо.

У очи Спасова дне у Среду іошъ се еданпутъ разлежу по храму Божіемъ све свечане ускршнѣ пѣсме, и служба се Божія, као и на самый Ускресъ завршуе са трострукимъ поздравомъ: „Хрїстосъ воскресъ“ и „воистину воскресъ.“ —

(Свршиће се.)

Еданъ данъ изъ живота доброгъ учителя.

Лепо майско јутро свиће. На црквеномъ часоказу избіаю четири сата. Учитель нашъ већъ е устао, уміо се и обукао, и предъ икономъ распетога Спасителя са скрштенымъ рукама велегласно чита јутренју молитву. До нѣга се побожно у себи Богу моли вѣрна сапутница живота нѣговогъ. Двоє старіе деце, едно мушко уз' отца, а друго женско узъ матеръ са скрштенымъ рукама стоећи и угледајући се на побожне свое родителѣ, изъ свегъ срдца слѣдую гласу и смислу оныхъ светыхъ речій, кое отацъ на гласъ изговара. Молитва е кратка али уердна. На лицу учительвомъ дав се видети, како му е кренка молитва улила снагу да може синоѣ остављеный посао опетъ у име Божіе продужити, и на славу нѣгову целый данъ тај посветити. Прекретивши се заврши учитель молитву, и упути децу своју да тихо повторе ону науку, коју су јуче у школи учили. Посаветовавши се затимъ са другомъ живота свогъ о домаћи послови и наредивши шта се тај данъ у кући радити има, отвори прозоръ да ужива чистый балзамскій воздухъ, когъ тихый поветарацъ преко цветућихъ ливада и вртова разнашаше, и са побожнимъ усхићенѣмъ стане сматрати рађајуће се

сунце, кое изилази као сважный юнакъ на дневный посао у свой красоти и дивоти своіой. Пошто се тако нагледа дивне Божіе природе, и наужива вѣвныхъ пре-
красныхъ дарова' узима учитель у руке свою бележ-
ницу, у кою синоѣъ уписао беше све оно што в раз-
мислио и угодио за данашнѣ предаванѣ. Пажљиво про-
чита онѣ савѣ планѣ свой одѣ данашнѣга рада, по-
прави га, и іоштѣ се болѣ приправи за предаванѣ.

На то се пробуде и устану два млаѣа детета у-
чителѣва, кои полюбирши нѣга и матерѣ у руку обу-
ку се и Богу се помоле, а отацѣ имѣ свакій одсекѣ
молитве напредѣ велегласно читаше. Меѣутимѣ су
старія деца свое уроке веѣъ научила была, и отацѣ
ихѣ преслиша, прегледа имѣ прописе, разгледа есу л'
чисто обучена, и есу л' имѣ све ствари у реду, и по-
саветуе ихѣ како се имаю владати.

У шесть сатій звоно црквено благовѣсти да в време
ютреня приспело. Учитель нашѣ чисто и пристойно
обученѣ, поѣе у цркву са своіомѣ стариомѣ децомѣ.
У путу састане се са свештеникомѣ, когѣ учтиво поз-
драви и у руку полюби, на сѣ нѣимѣ заедно у цркву
уѣе. Школска дечица, и неколико побожныхъ людіи и
жена' веѣъ чекаю у цркви да се богомоля започне.
Свештеникѣ започне ютренѣ. Смернымѣ гласомѣ ясно
и разговетно читаю два старія ученика наизменце на
гласѣ прописане псалме и молитве. Остала деца прате
смерно и пажљиво красне мисли кое се у тымѣ све-
тымѣ Божіимѣ молитвама налазе.*) Тыхо у себи чита
свештеникѣ предѣ царскимѣ дверима молитве светил-
ничне, а учитель у певници дае своіой деци и народу
добарѣ примерѣ, како валя у цркви стаяти и Богу се
молити. Пошто се свештеникѣ велегласно помоли за

*) У Банату постои на неколико места тай красний обичай да
деца свакій данѣ у цркву иду, и побожно у нѣой прописане
псалме на ютрению, часови и о вечерню читаю. Држимѣ да
бы овай светый обичай свуда увести требало. В.

миръ Божій и за спасеніе нашихъ душа', за светлога Цара, светогъ Патріарха и преосвещеного Владику, за путнике кои по суву ходе и на води броде, за страдалнике, болне, и сужнике, за здравъ воздухъ, за изобилность земальскихъ плодова и за друга тѣлесна и душевна добра, и с' децомъ савъ народъ на сваку молитву свога свештеника одазва се с' ономъ найкраћомъ али подпуновъ и найобичниомъ молитвомъ: „Господи помилуй;“ започве учитель дивно появѣ у славу Божию и Божиѣга светителя, коме се данасъ споменъ чиняше, и заврши га с' величаніемъ матере Божіе на деветой песни. Садъ опетъ счита едно дете анђелскимъ гласомъ хвалу Божию у природи, а друго изговори полагаю одну одъ найстаріихъ христянскихъ песама: Слава тебѣ показавшемъ намъ свѣтъ, слава ко вышнихъ Богъ.“

Међутимъ се свештеникъ у олтару за служенъ св. литургіе приуготовио, и по свршетку славословія започне се служба Божія. Учитель и ученици смерно пояху, читаху и слушаху, а люди се радоваху у срдцу свомъ што имъ деца тако лепо Бога славе. Особито се на деци и на учителю примѣтити могло, да с' найвећомъ пажњомъ слушаю свето Евангеліе. По своей прилици ће учитель у школи децу питати шта су изъ св. Евангелія запамтили, и мило ће му бити, ако му деца кою евангелску науку узмогу казати, схватити и разумети. После трогубе ектеніе држао е свештеникъ годишній споменъ за одавна упокоеногъ школскогъ учителя и добротвора. Деца су за овај споменъ јоштъ јуче одъ свога учителя чула. Нъима су већъ добро познате заслуге покойникове за нхову школу, и ликъ нѣговъ свакій данъ у школи виде, па зато ніе чудо, што су складно и благогласно появи туге и надежде пунымъ гласомъ „господи помилуй“ за упокой онога, кои е за живота школу нхову у до-

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

WWW.UNI.BE RS

баръ. поредакъ довео, и на смрти велику задужбину одъ свога благословеногъ иманя за издржаванъ учителя, и за купованъ обуће сиромашкой деци оставио. —

Служба се сврши и деца у најбелѣмъ реду изиђу изъ цркве и оду кући где ручаю, и свое школске ствари узевши, у школу похите.

На четвртъ сата пре него што ће се обучаванъ започети учитель в веѣ у школи. Ту в све пометено и почићено, и сваки в школскій намештай на свомъ месту. Неколико деце спремаю све што в за обучаванъ нужно. Ђданъ цеди сунђеръ и отире таблу; другій отвора прозоръ, трећій раздав таблице и писальке, и т. д.

Међутимъ се школа с' децомъ напуни. Свако дете улази у школу с' највећомъ учтивошћу и с' веселимъ лицемъ поздравивъ учителя са најлепшимъ нашимъ србскимъ поздравомъ: „Помоз' Богъ,“ полюби га у руку и иде на свое место, где га с' веселимъ осмѣхомъ и умиљатимъ погледомъ дочекую мали другари. Доиста се види на овој деци да имъ в школа мило место, у кое они не с' натегомъ и силомъ, него радо и весело долазе. Свако в дете чисто обучено, умивено и очешљано, и свако дошавши на свое место и распоредивши свое ствари у тишини повторава свое предмете, и жельно чека да се ученъ за почне.

Ђдно дете, кое данасъ свеца слави, уђе у школу. Лепо в одъ нѣга што ние хтео одъ школе изостати, и зато га онда учитель похвали што в ушколу дошао; опомене га на милость Божию, коя му допуста те в доживио и ове године данъ онога Светителя, когъ нѣгови стари за свога заштитника и молитвеника узеше јошъ онда кадъ на данъ тай веру христову примише; поучи га о томъ шта значи крсно име, и како валя свеца свогъ славити и на нѣго-

ве врлине угледати се. Јоштъ опомене и сву осталу децу, да учествују у духовној радости свога друга, који е данасъ свечаръ, и да му честитају, и блистајуће се одъ радости очи дечије засведочише, да се желъ њихове, са желомъ учителѣвомъ подпуно слажу.

Осамъ сатій избіе, и господинъ катихетъ у школу ступи. Учитель и деца уставу и поздравега. На датый знакъ сви се прекрсте, скрсте руке, и с' управлѣнимъ очима на икону Спасителѣву почну пояти: „Воскресеніе твоє Христе Спасе;“ еръ в было време између Ускреса и Спасова дна. Появѣ иде сложно и побожно, деца разуму текетъ, па се моле изъ свегъ срдца. То ће на њима свакиј лако примѣтити који наравъ човечију у обште а понаособъ наравъ дечију познае. Пошто се песма одпов, сва деца у хору, приятнымъ и умеренымъ гласомъ одчитаю молитву Господню „Отче нашъ,“ прекрсте се, и на речъ господина катихете седну.

Господинъ катихетъ пре свега запыта псалтирце, зна ли који шта се данасъ у св. Евангелію читало. Сви псалтирци а и неки часловци дигну руку у знакъ да знаду; Прозвано буде најслабије дете одъ оныхъ која руку дигоше, и за дивно чудо и тай слабий иначе ученикъ кадаръ беше у кратко казати шта се у Еванѣлію читало. Катихетъ опомене децу да ту свету науку добро упамте и да се по њој владају. Затимъ прозове едногъ Букварца да изговори юче наученый одсекъ изъ Катихизиса, а другій букварацъ каже шта то на србски значи. Садъ се прозове еданъ часловацъ да изговори еданъ одсекъ одъ те исте молитве далъ; то исто повторе два три часловца, а еданъ псалтирацъ разтолмачи. Букварци пажливо слушаю и на последку и они науче напаметъ изговорити и разумети тай новий одсекъ молитве. У поль деветъ завршише обучаванѣ изъ науке вере и г. ка-

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

китхетъ с' пунимъ задовољствомъ школу остази. При излазку нѣговомъ испрате га ученицы с' речма: „с' Богомъ: мы се препоручуемо.“

За цело време докле е г. китхетъ предавао, учитель намъ седио е мирно на страни, и пазеѣи на мудру беседу китхетину, давао е с' тимъ предъ децомъ важность той светой науци кою китхетъ предав.

После одлазка китхетиногъ предаваше намъ учитель за полъ сата рачунъ найпре на паметъ па онда на табли. Сва три разреда заедно су пазила и свакій е ученикъ по нешто научити могао.

Садъ се започну вешбаня у читаню. Найпре читаху букварци приповѣдку изъ буквара: „Туђе не дирай.“ Приповедку ову приповеди найпре у кратко еданъ часловацъ, а за нѣмъ одма еданъ букварацъ. Затимъ почне еданъ псалтирацъ лено изъ буквара о томе предмету до прве точке читати, и то исто повтори на позивъ учителѣвъ найпре еданъ најболѣи затимъ средный и напоследку лошии букварацъ. Тако се прочита цела приповедчица, и садъ учитель поведе различита питаня, на кои часъ едно, часъ друго оделевѣ ученика одговоре даваше, а сва питаня и сви одговори на то смѣраху да се деца тврдо увере о томе да туђе ствари неваля дирати.

Часловци су читали данасъ оно што е у маломъ часловцу школскомъ на страни 47-ой написано, т. е. Из глубини воззвахъ тебѣ господи, а псалтирци су имъ свакий стихъ толмачили. Напоследку дође редъ и на псалтирце. Они су имали читати изъ друге езыкословне читанке предметъ подъ насловомъ „Цвеће“. Читали су нѣи едно петорица еданъ за другимъ, и сви читаху тако правилно и тако лѣпо, да ихъ е милина было слушати. Никаква запиняня, никаква муцаня ту не беше. Учитель донео беше изъ свога врта разли-

чито цвеће те са свакимъ ученике свое упознаваше. У школи е была и збирка различитога семеня, која се овомъ приликомъ деци показивала, те су тако учили и семенѣ одъ цвећа познавати.

Десетый часъ већ е избио, и садъ на знакъ учителѣвъ скамја по скамја изилазити почне на полѣ. Одморъ е петъ минута трајао, и по истеченију тога времена обучаванѣ се продужи. Овај е последнѣй часъ ютренѣга предаваня за пѣније одређенъ. Часловци певаху мелодију а Букварци ю одъ нѣихъ науче. Пошто су научили мелодију која е за ту недѣљу одређена, остану јошъ мало те науче и неколико речѣй изъ текста оне песме, одъ које мелодију доидуће недѣлѣ пѣвати учити. Кадъ и то готово буде, одпусти учитель букварце кући и садъ остану сами часловци и псалтирци у школи. Псалтирци су учили часловце башъ духовенѣй кондакъ пояти, а после тога су се ови сами спремали за поянѣ доидуће недѣлѣ у цркви. Учитель е непрестано съ децомъ био, цело обучаванѣ управљао, и на свакој посао дечѣй позоръ имао. Онъ е у свему био озбиљанъ и любезанъ и с' тымъ е учинио да су деца съ najveћомъ вољомъ науку нѣгову слушала и све свое послове съ радошћу извршивала, тако да нити е учитель нити су ученици осетили како имъ е брзо време прошло. За цело време предаваня не бјаше нужде ни едно дете казнити, и укори бяху редки и то не са срдњомъ, него съ отчинскомъ љубави сдружени. Редко се кое дете искало на полѣ, а кое е пуштено било, брзо се натрагъ враћало.

Обучаванѣ се заврши и на знакъ учителѣвъ сви ученици устану и благодаре Богу што имъ е дао своју милость, да су ютренѣ часове школске на своју ползу и на свое душевно спасеніе провести могли. После молитве сви ученици изиђу предъ школу где се подъ надзоромъ учителѣвѣмъ у гимнастици за 10 минута вечбаху, затимъ се опетъ врате у школу, и узму свое

КНИГЕ: затимъ скраинѣи ученици поскидаю капе съ клинова и даду свакомъ свою, и тако се сви у наиболѣмъ поредку изъ школе разиђу. Учитель гледаше за њима са ѣошка школекогъ како свагій своіой кући иде.

(Свршиће се.)

П а р а м ѣ т њ е.

5. Давидъ и Јонатанъ.

Кадъ одъ брига за благостанѣмъ свогъ народа, и одъ жалости за своіомъ децомъ Іессеевъ синъ на смртну постелю паде, и у тамне пределе смрти оде, а ту му прво на сусретъ изађе другъ младости њгове Јонатанъ: „наша в љубавъ вечита, — рече онъ к' сени старца цара, — ал' немогу ти свое руке пружити, сръ си крвлю окалянъ, крвлю и мое куће, и уздисаима могъ сина, него идида се најпре очистишъ.

Давидъ пође за њимъ, и уздишући говораше: тешка в судбина люди на земљи, а царова јошъ тежа! да самъ и я онда кадъ ты Јонатане за мое младости, и за невиности срца могъ пао, или да самъ остао пастиръ кодъ стада мога на витлевмски поляма, я би сретнии био! Ты си овде блаженъ животъ имао, вашто нисамъ и я съ тобомъ пошао!

Нероптай — рече му Јонатанъ — на оногъ, што ти круну народа свогъ на главу метну, и тебе отцемъ вечнога царства начини.

У томъ говору дођоше на едну у раю реку. Напи се одъ ове воде, — рече му Јонатанъ, — и све ѣешъ бриге заборавити; и уми се томъ водомъ, и биѣешъ невини и лепши, него што си у младости био, алъ уђи у воду савъ, она ће те очистити, као што ватра очисти злато.

Давидъ се напи и уми, и съ напоіомъ забораваи све бриге земне, а уживанѣмъ прође га вода кровъ, и као ватра целогъ га прожеже, докъ га одъ греха очисти, и онъ невини и лепши изађе, него што у младости своіой бияше.

Садъ му Ионатанъ арфу пружи, и онъ запоя слађе него икада на земљи: Давида и Ионатана, два мала друга ни смртъ нерастави; обое су садъ лакши негъ тице, живљи негъ срне на планини. Синови Израиля неплачите на нами, мы смо се у нову младость обукли, ми смо се радовали еданъ другомъ на земљи, ал' овде в наше радованѣ слађе него што намъ в за младости на земљи било.

6. Соломонъ у младости.

Любимцу свомъ рече неки царъ: ишти што ти срце жели, я љу ти дати.

А младићъ се замисли: шта љу да иштемъ, а да се непокаемъ? власть и достојанства имамъ; злато и богатево најнепостоянниа су блага; него љу господарову кѣрь искати, ню више негъ свою душу волимъ, а тако и она мене, ню љу искати, пакъ љу са нѣомъ све добити, са нѣомъ и срце доброгъ господара могъ, тако ље ми отцемъ постати.

Онъ заиска тако, и молба му се изврши. —

Кадъ се Богъ Соломону у нѣговой младости први редъ на сну показа и нѣму рече: ишти штогодъ ти срце жели, све љу ти дати; ни Соломонъ незаиска сребра ни злата, ни власти, ни славе, ни другогъ живота, веђъ заиска Божию кѣрь мудрость, и доби са нѣомъ све, штогодъ зажелити могаше.

Нѣойзи певаше онъ најлепше песме своє, ню слављаше онъ и хваљаше в свемъ свету као едино благо и блаженство на земљи, и докъ онъ ню любљаше, любљаше и нѣга Богъ, и любљаше га савъ светъ; са нѣ оста онъ слављенъ и данъ данасъ, и живи у уст-

ма сви народа неумрло, и после толико стотина ве-
кова по смрти својој.

Песма за Маялесь.

I.

Давно зима уступила
Кишеноме пролећу
Природа се већ јавила
У зелену одећу
Већ крозъ китне горе
Потоци жуборе
И тичице пов
Дивне песме свое.

II.

С' песмомъ сада тежакъ ради
За премилый свой домъ
Любовъ к' дому радъ му слади
И моћ дае трудномъ,
А кадъ тавна поћца
Разастре крјоца
Тад' се рада мане
Чека, да осване!

III.

Сад' по шуми по зеленој
Любка мири цвеће
Благо ономъ кои по ньој
Задовольно шеће.
Хайдмо и ми тамо
Да се поиграмо
Докъ смо млади, чили,
Докъ намъ с' игра мили.

IV.

Сунце майско данасъ тио
Ведрымъ небомъ ходай
Не были намъ дужій быо
Срећный данакъ овай,
А ты Боже милый
Одъ зла насъ закрили
Да те величамо
Да ти хвалу дамо!

М. НАСТАСИБЪ
учитель Беодранскій.

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

Решенъ загонеткѣй у 4. бр. 1861. год.

1. Око. — 2. Глава. — 3. Вратъ. 4. Зуби. —
5. Трупъ. — 6. Носъ. — 7. Вукъ. — 8. Крава. —
9. Сова. — 10. Врана. — 11. Царићъ. — 12. Ше-
ва. — 13. жаба. — 14. Сомъ. — 15. Мренъ. — 16.
Буцовъ. — 17. Сабляръ. — 18. Мара. — 19. Ракъ.
— 20. Мува. — 21. Мравъ. — 22. Кумараць. — 23.
Лала. — 24. Невенъ. — 25. Турчинакъ. — 26. Гу-
ня. — 27. Ябука. — 28. Репа. — 29. Бобъ. — 30.
Сочиво. — 31. Боръ. — 32. Дудъ. — 33. Чамъ. —
34. Тамняника. — 35. Волюякъ. — 36. Чавка. —
37. Динка. — 38. Ражъ. — 39. Соля. — 40. Креда.

Изъ писма уреднику Шк. Листа.

Slavno Uredništvo Šk. Lista u Novom Sadu.

Dočim dobrotom vašom i bez predplate šaljem i se sve je-
dnako Šk. List, — radostno vam predplatu šaljem 4 for. a. v.
na celu godinu 1861. želeći samo imati podpune brojeve, bu-
duć da od prve početne 1858. sve — i svaku godinu svezati,
te u ormaru školskom, (prem mojim troškom), za vekovitu uspo-
menu potli moje smrti ostaviti školi Sesevetačkoj želim. —

Ujedno dva forinta a. v. evo priložena šaljući darujem
Školskog Lista fondu, želeći da Bog da, da se isti što skorije
na onaj stepen popne, kojeg mu svaki čovečanstvo ljubeći iz
sveg srдца želi.

Ovim se preporučujući blagonaklonstvu vašem ostajem pred-
platnik dokle god živim.

Sesvete 2/4 1861.

pokorni sluga
Franjo Kolarić Učitelj katoličke
učione Sesvetah kod Požege
u Slavoniji*).

* Са овако племенитимъ мислима добротвори у роду нашемъ да
богда се хилялиди.

У. Шк. Листа.